

Arrest

nr. 255 092 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 6 februari 2021 met een vlucht vanuit Hongkong aan in Dubai, waar hij een aansluitende vlucht naar Brussel neemt. De luchtvaartmaatschappij 'Emirates' weigert verzoeker echter aan boord te laten omdat hij niet over de gepaste reisdocumenten zou beschikken. Verzoeker zou immers met het oog op gezinshereniging naar België komen, zodat hij geen aanspraak kan maken over de visumvrijstelling voor kort verblijf, maar dient te beschikken over een visum type D.

Op dezelfde dag richt de schoonbroer van de verzoeker een e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij wordt gevraagd verzoeker de toestemming te geven om het land binnen te komen. Op 6 februari 2021 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken per e-mail het volgende antwoord:

"(...)

Beste,

Zoals u via uw schrijven meegeeft wenst betrokkene af te reizen voor vestiging in België.

Betrokkene dient zich aan te bieden bij de Belgische ambassade voor het verzoeken van een visum type D om zich te vestigen in België.

De visumvrijstelling is enkel van toepassing op personen die wensen af te reizen voor kort bezoek, dit is in deze niet het geval.

Dus de vervoerder heeft de correcte beslissing getroffen.

(...)"

Dit bericht wordt door verzoeker aangeduid als de bestreden beslissing.

2. Voorwerp van het beroep

Vooreerst moet worden nagegaan of verzoeker zich met zijn beroep richt tegen een aanvechtbare beslissing die werd genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals bedoeld in artikel 39/1, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In casu wenste de verzoeker in Dubai een vlucht van 'Emirates' te nemen met bestemming Brussel. Geconfronteerd met een instapweigering door de luchtvaartmaatschappij, contacteert verzoekers schoonbroer via email de Dienst Vreemdelingenzaken, die bevestigt dat de luchtvaartmaatschappij correct gehandeld heeft. Dit is de enige schriftelijke 'beslissing' in de huidige zaak. Vermits deze email zich situeert in het kader van de beslissing tot instapweigering, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat het werkelijke voorwerp van het beroep de instapweigering is.

Betwistingen met betrekking tot de rechten van passagiers worden geregeld door de Verordening nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 295/91. Artikel 3.1 van die verordening bepaalt dat deze van toepassing is op (a) passagiers die vertrekken vanaf een luchthaven die gelegen is op het grondgebied van een lidstaat waarop het Verdrag van toepassing is en op (b) passagiers die vertrekken vanaf een in een derde land gelegen luchthaven naar een luchthaven op het grondgebied van een lidstaat waarop het Verdrag van toepassing is (...) indien de luchtvaartmaatschappij die de vlucht in kwestie uitvoert, een communautaire luchtvaartmaatschappij is. Artikel 2 (c) van de verordening definieert een "communautaire luchtvaartmaatschappij" als een luchtvaartmaatschappij met een geldige exploitatievergunning, verleend krachtens Europese Verordening (EEG) nr. 2407/92. (EEG) nr. 295/91. De Verordening nr. 2407/92 (EEG) werd inmiddels opgeheven en vervangen door Verordening (EG) nr. 1008/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 2008 inzake gemeenschappelijke regels voor de exploitatie van luchtdiensten in de Gemeenschap. Artikel 10.3 van de Verordening (EG) 1008/2008 bepaalt dat een lijst van besluiten van de bevoegde vergunningverlenende autoriteiten waarbij een exploitatievergunning wordt verleend, geschorst of ingetrokken, jaarlijks in het Publicatieblad van de Europese Unie wordt bekendgemaakt. Deze lijst, terug te vinden op de officiële website https://ec.europa.eu/transport/sites/transport/files/eu_air_carriers_by_country_holding_an_active_operating_licence.pdf vermeldt 'Emirates' niet als een dergelijke communautaire luchtvaartmaatschappij. Vermits de plaats van vertrek gelegen is in een derde land en de vlucht niet werd uitgevoerd door een communautaire luchtvaartmaatschappij, is de Verordening nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten, niet van toepassing op de huidige zaak.

Evenwel beoogde verzoeker met de komst naar Brussel om een buitengrens van het Schengengrondgebied te overschrijden. Er dient dan ook te worden nagegaan in welke mate de

bestreden beslissing moet worden beschouwd als een weigering van binnenkomst in de zin van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

Artikel 26.1 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst, hierna: de SUO) bepaalt:

“1. Onverminderd de verplichtingen ingevolge het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, verbinden de overeenkomstsluitende partijen zich ertoe in hun nationale wetgeving onderstaande regelingen op te nemen:

a) wanneer een vreemdeling de toegang tot het grondgebied van één van de overeenkomstsluitende partijen wordt geweigerd, is de vervoerder die hem door de lucht, over zee of over land tot aan de buitengrens heeft gebracht, verplicht hem onverwijld terug te nemen; op verzoek van de grensbewakingsautoriteiten dient de vervoerder de vreemdeling terug te brengen naar de derde staat van waaruit hij werd vervoerd, naar de derde staat die het reisdocument waarmee de vreemdeling heeft gereisd, heeft afgegeven of naar iedere andere derde staat waar zijn toelating is gewaarborgd;

b) de vervoerder is verplicht de nodige maatregelen te treffen om zich ervan te vergewissen dat de per luchtvaartuig of per schip vervoerde vreemdeling in het bezit is van de voor binnenkomst op het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen vereiste reisdocumenten.

(...)”

In zijn arrest van 30 april 2020 in de zaak C-584/2018, *D. Z. tegen Blue Air – Airline Management Solutions SRL*, oordeelde het Hof van Justitie, met betrekking tot de draagwijdte van een instapweigering door de luchtvervoerder, dat het aan de verwijzende rechter is om na te gaan of de autoriteiten van het land van bestemming de toegang tot het grondgebied daadwerkelijk hebben geweigerd (nr. 71). De controle van de reisdocumenten door de luchtvaartmaatschappij, op grond van artikel 26, lid 1, onder b), van de SUO, behelst een beperkte controle of de betrokken vreemdeling “*in het bezit is van de [voor binnenkomst op het grondgebied van de lidstaat van bestemming] vereiste reisdocumenten*” (nr. 78). Deze taak is duidelijk anders dan de grenscontrole op grond van artikel 7, lid 1, van de Schengengrenscore, die uitsluitend wordt uitgevoerd door grenswachters, die de status van overheidsbeambte hebben, op wie de in de Schengengrenscore vastgelegde regels van toepassing zijn en die hiervoor opgeleid zijn. De controle aan de grens houdt een grondige controle in, waarbij onder meer wordt onderzocht of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont, of de derdelander over voldoende middelen van bestaan beschikt, en of de betrokken derdelander, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten (nrs. 76-77). Het Hof van Justitie oordeelt dan ook dat een luchtvervoerder of zijn gemachtigde niet kan worden beschouwd als een entiteit die de lidstaat van bestemming overeenkomstig artikel 7, lid 3, van de Schengengrenscore met de uitoefening van het grenstoezicht heeft belast en die daartoe over adequate bevoegdheden beschikt (nr. 79).

Het feit dat de luchtvaartmaatschappij of zijn gemachtigde na een summiere controle van verzoekers reisdocumenten besluit verzoeker niet te laten instappen op een vlucht naar België, is geen beslissing die werd genomen door de grenscontrole. Ook het gegeven dat de luchtvervoerder telefonisch contact zou hebben genomen met de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt niet in dat de instapweigering werd genomen door een Belgische administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken oefent immers geen gezag uit over de luchtvervoerder. Het feit dat artikel 74/2, §1, 1°, van de vreemdelingenwet voorziet in een geldboete aan de luchtvervoerder die tenminste vijf passagiers vervoert die niet in het bezit zijn van de door artikel 2 vereiste binnenkomstdocumenten, houdt niet in dat er een hiërarchische band zou ontstaan tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de luchtvervoerder. Het feit dat artikel 74/4, §1, van de vreemdelingenwet de vervoerder verplicht een passagier die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, terug te brengen, houdt evenmin enige gezagsuitoefening in van de Dienst Vreemdelingenzaken over de luchtvaartmaatschappij. Het feit dat de luchtvaartmaatschappij de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken telefonisch zou hebben geconsulteerd met betrekking tot de door verzoeker voor

te leggen reisdocumenten in het licht van deze verplichtingen, doet er geen afbreuk aan dat de luchtvaartmaatschappij de volle verantwoordelijkheid draagt voor het al dan niet laten instappen van verzoeker en dat deze beslissing zich uitsluitend situeert in de contractuele verhouding tussen verzoeker en 'Emirates'. Indien verzoeker van oordeel is dat hij wel degelijk over de juiste reisdocumenten beschikte en de instapweigering onterecht werd genomen, dient hij zich dan ook te wenden tot de geschillencommissie of de rechtbank die bevoegd is op grond van zijn overeenkomst.

Gelet op deze elementen is de Raad van oordeel dat hij geen rechtsmacht heeft over de beslissing van de luchtvaartmaatschappij om verzoeker niet op het vliegtuig te laten instappen. Ter terechtzitting hierop gewezen, voert de verzoekende partij geen juridische elementen aan die kunnen leiden tot een andere zienswijze.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT